

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ ASTV ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวัน ที่ ๒๕ เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑๖
ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูก็ได้

ในปัจจุบันสังคมให้การยอมรับความสามารถของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา ทางการได้ยินหรือทางร่างกาย เพราะเด็กกลุ่มนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจความพยายามมุ่งมั่นที่จะสอบเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาและเรียนให้จบเหมือนกับเด็กปกติทั่วไป

“แนน” นางสาวทิพภาวรรณ พลล่องช้าง สาวน้อยอีกหนึ่งที่มีร่างกายไม่สมบูรณ์มาแต่กำเนิด เธอมีแค่ตึงแขนแค่ข้อศอกทั้งแขนซ้ายและแขนขวา ส่วนขาขวานั้นเป็นปกติมีเพียงแค่ขาซ้ายที่เล็กสั้นจนเธอต้องใส่ขาเทียม เพื่อให้เดินได้ ถึงแม้ว่าจะไม่คล่องตัวมากนัก ซึ่งดูจากสภาพร่างกายแล้ว คนส่วนใหญ่อาจคิดว่าเธอจะมีความสามารถสอบเข้าเรียนได้หรือไม่ เธอจะเขียนหนังสือหรือทำข้อสอบอย่างไร แต่เมื่อดูจากคะแนนจากการทำข้อสอบ ปรากฏว่าเธอทำข้อสอบผ่านเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา กลายเป็นพระเชษฐาใหม่ นิสิตชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แนน สำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา จากโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ จ.นครสวรรค์ สอบเข้าเรียนได้ในวิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม วิชาเอกการจัดการธุรกิจไซเบอร์ ในระบบสอบตรง โควตาผู้พิการ ด้วยความน่ารักสดใส พร้อมกับรอยยิ้มที่เป็นกันเอง ทำให้แนนกลายเป็นที่รักของเพื่อนๆ และรุ่นพี่มหาวิทยาลัย

แนนบอกว่า หลังจากช่วงเวลา 2-3 สัปดาห์ที่ผ่านมา แนนได้มีโอกาสเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรก เพื่อเตรียมพร้อมทำกิจกรรมรับน้องใหม่ และขออนุญาตคุณแม่ คุณแม่คุณแม่ ย้ายถิ่นฐานบ้านเกิดจาก นครสวรรค์ เข้ามาอยู่กรุงเทพฯ ใช้ชีวิตอยู่หอพักเพียงลำพังคนเดียว โดยเธอให้เหตุผลว่า ตอนนั้นสามารถช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว และอยากใช้ชีวิตโดยไม่ต้องให้ใครต้องลำบาก แนนยังเป็นเด็กฝึกตัวเองเวลาที่ต้องไกลจากบ้าน

“ตั้งแต่เด็ก ๆ จนถึงปัจจุบัน คุณแม่คุณแม่จะดูแลแนนเหมือนเด็กทั่วไป ส่งเข้าชั้นประถม 1-2 ที่โรงเรียนศรีสังวาลย์

จันทบุรี ซึ่งเป็นโรงเรียนมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เพื่อฝึกให้เรารู้ดูแลตัวเอง ใช้ชีวิตประจำวันให้ได้ สอนให้เราใช้อุปกรณ์การเรียน ซึ่งจริงๆ แล้วคุณพ่อคุณแม่จะให้แผนใส่แขนเทียม แต่หนูรู้สึกว่ามันลำบาก จึงตัดสินใจ ไม่ใส่ดีกว่า เริ่มที่จะฝึกตัวเองมาตลอด จนกระทั่งกลับไปเรียนที่นครสวรรค์ เริ่มจะโดนเพื่อนล้อบ้าง เรียกเรา แขนด้วน ขาด้วน ถ้ามั่ว โกรธไหม ก็โกรธนะคะ โกรธจนถึงขั้นวิ่งไปตีเพื่อนก็มี แต่ไม่เคยร้องไห้ให้ใครเห็น เพราะเป็นคนที่ไม่ชอบร้องไห้ต่อหน้าคนอื่น ไม่อยากให้ใครสงสาร

นอกจากจะไม่สนใจว่า ใครจะพูดหรือมองเธออย่างไรก็ตาม แนนก็ยังใช้ชีวิตเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป แนนยังซ่า สนุกดีว่าเพื่อนยังอายุ “เห็นแนนเป็นแบบนี้ แนนยังวิ่งไล่จับ กระโดดยาง กับเพื่อนๆ มากหมดแล้ว เราไม่เคยพลาดกิจกรรมตอนเด็กๆ เลยสักครั้ง เคยพลาดทำล้มจนกระดูกต้นแขนร้าว แต่ก็หยุดพักกันสักพัก ก็กลับมาวิ่งเล่นได้เหมือนเดิม”

มาพูดถึงการเรียนนั้นแนนบอกว่า แนนบอกว่า ตั้งแต่เรียนระดับมัธยมปลาย เธอตั้งใจจะเรียนสายสุขภาพ เพราะฝันอยากเป็นหมอ จึงตัดสินใจเรียนสายวิทย์-คณิต แต่เธอกลับไม่ทันคิดว่า สภาพร่างกายของเธอนั้น ไม่สามารถเป็นหมอได้อย่างที่ฝันไว้ จึงเริ่มหันเหตามความถนัดของตัวเอง

ฉบับนี้ หน้า 15

แบบ-พระเชษฐาใหม่

เลือกเรียนเกียวกอมพิวเตอร์ “ช่วงที่กำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย พยายามหาข้อมูลด้วยกัน จนกระทั่งสอบติดที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และ มหาวิทยาลัยนเรศวร แต่ตัดสินใจสอบตรงเข้า วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม มศว ด้วยโควตาพิเศษนักศึกษาพิการ ด้วยเหตุผลที่เราคิดว่า การเดินทางเข้ากรุงเทพ จะทำให้เรามีโอกาสพบปะผู้คน มีประสบการณ์ใหม่ ที่แตกต่างจากเดิม จะช่วยปูทางและอนาคตให้เราได้ เรื่องการเรียน แนนไม่ห่วง เพราะเป็นคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ ไม่ชอบ

ทบทวน แต่จะเป็นคนที่ตั้งใจเรียนในห้อง
เต็มที่กับชั่วโมงเรียน จะทำความเข้าใจ
ทันทีที่อาจารย์สอน พอเข้ามหาวิทยาลัย
ตั้งใจว่า จะทำคะแนนให้ดี ให้มากที่สุด
เพราะที่วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม
ที่นโยบายคัดเลือกนิสิตที่มีคะแนนสูงสุด
ไปทัศนศึกษาที่ต่างประเทศ จึงเป็นความ
หวังครั้งสำคัญ ถ้าได้ทำคะแนนได้สูงๆ
เราอาจจะได้ไปต่างประเทศสักครั้ง ครั้ง
หนึ่งในชีวิตก็ยิ่งดี”

ช่วงเวลา 4 ปีในการใช้ชีวิตเด็ก
มหาวิทยาลัย แน่นตั้งเป้าหมายไว้ว่า เธอ
จะตั้งใจเรียนให้เต็มที่ จะไม่ยอมพลาด
โอกาสใดๆ ถ้ามีโอกาสทำอะไร จะทำให้
เต็มที่ จะไม่กลัวว่าตนเองจะทำได้หรือ
เปล่า แต่เลือกที่จะลองทำ ถ้าทำไม่ได้
ค่อยว่ากันใหม่

“ตอนนี้เราโตพอที่จะดูแลตัวเองได้
ก็เริ่มที่จะไม่กลัวอะไร พยายามเตือนสติ
ตัวเองอยู่ตลอดเวลา เรากำลังทำอะไรอยู่
ถ้าวันหนึ่งเกิดห้อ หรือเสียใจเรื่องอะไร
ก็ตาม แน่นเลือกที่จะร้องไห้คนเดียว ไม่
อยากร้องไห้ให้ใครเห็น ไม่อยากให้คน
อื่นมองว่าเราอ่อนแอ ตอนนี้เข้ามาอยู่
มหาวิทยาลัยแล้ว ต้องดูแลตัวเองให้ได้
เหงาบ้างเพราะยังไม่รู้จักใคร แต่แน้นจะ
ไม่รอให้เพื่อนเข้ามา แต่แน้นจะเข้ามาหา
เพื่อน แน่นอยากมีเพื่อนเยอะๆ” ■

